

ligt Udbytte og altsammen til samme Pris. Den Gang var Møllerne ikke interesserede i at faa lavvægtig Rug, men i at faa den bedst mulige Vare til Formaling. Det er den store Forskel fra i Fjor til nu. Og naar den højtærede Landbrugsminister omtalte, hvorledes det var før Krigens Tid, saa maa vi for det første huske paa, at før Krigens Tid blev langt den mindste Del af den danske Rug bagt; det meste blev opfodret. Vi fik Masser af Rug fra Udlandet. Da kendte vi slet ikke til at faa Rug til Forbaging eller Formaling, som var nede paa de Vægte, der omtales nu, 114—115 Pund; den vilde være blevet helt refuseret den Gang. Til Nød kunde man den Gang være gaaet med til Petkus-Rug til en Vægt af 114—115 Pund, men aldrig til Bretagne-Rug, som havde den Vægt.

Ordføreren (Hedegaard): Jeg skal kun gøre nogle faa Bemærkninger til Mindretallets Ordførere (Hauge og Niels Frederiksen) i Anledning af deres Motivering af de Ændringsforslag, som er stillede fra Mindretallets Side.

Til § 5, som omhandler Brødprisernes Stigning, er der stillet Ændringsforslag under Nr. 8 og 9 om, at man først skal have Stigningen af Brødprisen fra 1. September næste Aar i Stedet for fra 1. April. Der vil jeg gerne henvise til, hvad Flertallet har skrevet i sin Betænkning, at pr. 1. April er Forbrugerne ret langt nede baade med Brændselsudgifter og med Belysningsudgifter, ligesom vi paa det Tidspunkt staar overfor den allerbedste Arbejdsperiode. Vi har derfor fra Flertallets Side ment, at det vilde være rigtigt og forsvarligt at lade Brødprisen gaa op til den Tid. Det vilde i øvrigt, finansielt set, være ret uforsvarligt ikke at gøre det, og derfor har vi ikke kunnet gaa med til at udsætte Tidspunktet til 1. September.

Til Ændringsforslag Nr. 14 til § 6 om Melrationerne vil jeg gerne sige, at det, der dér er Tale om, er i Virkeligheden imødekommet ved det af Flertallet under Nr. 13 stillede Ændringsforslag, sidste Stykke. Ja, det er endogsaa stærkere udformet her, idet Landbrugsministeren derved faar Bemyndigelse til med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg at ændre Rationernes Størrelse, medens Rationerne i Lovforslaget er fastlagte. Jeg synes, det er rigtigt, at de i Hovedsagen bliver fastlagt; og det er kun — det blev vist ikke sagt saa godt, som det kunde, før af mig her fra denne Plads — under ganske særlige Forhold, at Udvalget har ment, at Finans-

udvalget skulde kunne ændre disse Melrationers Størrelse. Naar Mindretallet har ønsket, at Bestemmelsen herom skulde findes i § 6, er det jo kun for at henvise Spørgsmaalet til det ved Loven af 11. April 1919 nedsatte Afviklingsudvalg i Stedet for til Finansudvalget, hvortil det jo er henvist ved Flertallets Ændringsforslag Nr. 13 til § 5. Og man kan dog ikke være sikker paa, at Afviklingsudvalget vil forblive i det kommende Aar hele Aaret igennem, hvorimod Finansudvalget er et Udvalg, der altid vil være. Vi mener derfor, at det vilde være rigtigt at henvise Forslaget til Ændring i Brødrationerne, som efter Udvalgets Formening dog kun kan fremkomme under ganske særlige Forhold, til Afgørelse af Finansudvalget sammen med Ministeren.

Af de ærede Ordførere baade for Socialdemokratiet (Hauge) og det radikale Parti (Niels Frederiksen) er der talt ikke saa lidt om Ændringsforslag Nr. 15, som vilde indsætte en ny Paragraf om Ombytningsret. Man har prøvet at godtgøre, at Landbrugene, navnlig det mindre Landbrug, vilde stilles bedre efter denne Form for Lovforslaget, end efter den Affattelse af Lovforslaget, som foreslaas af Ministeren og Flertallet. Jeg kan ikke anerkende Rigtigheden af denne Fremstilling. Jeg mener, at Lovforslaget, som det er fremsat af Ministeren, med den Tilføjelse, som findes i Ændringsforslag Nr. 6 af Flertallet, stiller alle Landbrugere, ogsaa det mindre Landbrug, bedre, end de vilde være blevet stillet, hvis Ændringsforslag Nr. 15 blev vedtaget. Der er ved Ændringsforslag Nr. 6 sikret dem en Inddækningspris, saaledes at de til enhver Tid kan inddække sig, ligesom de ved et eventuelt Prisfald paa Majs vil være stillet ulige bedre efter Ministerens Forslag end efter Mindretallets. Og naar man mener, at den Udførsel af Vaarkorn, som kan blive tilladt efter Lovforslaget, saaledes som det er fremsat af Ministeren, kan føre til en Prisstigning paa Majs, saa forstaar jeg ikke rigtig, hvorledes det skal gaa til. Det er jo ikke Prisen paa Vaarkornet, der bestemmer Prisen paa Majs, men det er Indførselen her til Landet, der bestemmer den. Jeg skulde mene, at der var et saa stort Udbud af Majs og vil blive en saa stor Import af Majs, at det hele nok skal kunne regulere sig selv. Man kan ikke ret godt tænke sig, at der skulde kunne danne sig Ringe om Majsimporten af den Grund, eller at Prisen paa Majs skulde gaa synderligt op, fordi vi har nogen Eksport af Vaarkorn her fra Landet.